

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PAUL AUSTER

Duvar Yazısı

SEÇME ŞİİRLER

Çeviri: GÖKÇENUR Ç.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

2.
BASKI

Can Yayınları 1709

Paul Auster'ın, *Collected Poems* adlı kitabından derlenmiştir.

© 2004, Paul Auster

© 2008, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncı yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2008

2. basım: Şubat 2012

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Celâl Üster

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-0913-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PAUL AUSTER

Duvar Yazısı

Seçme Şiirler

Şiir

İngilizce aslından çeviren

Gökçenur Ç.

Paul Auster'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Ay Sarayı</i> , 1991	<i>Yanılsamalar Kitabı</i> , 2002
<i>Yalnızlığın Keşfi</i> , 1991	<i>Kehanet Gecesi</i> , 2004
<i>Son Şeyler Ülkesinde</i> , 1992	<i>New York Üçlemesi</i> , 2004
<i>Kırmızı Defter</i> , 1993	<i>Yazı Odasında Yolculuklar</i> , 2007
<i>Şans Müziği</i> , 1993	<i>Brooklyn Çılgınlıkları</i> , 2007
<i>Leviathan</i> , 1994	<i>Karanlıktaki Adam</i> , 2008
<i>Yükseklik Korkusu</i> , 1995	<i>Lulu Köprüde</i> , 2009
<i>Duman/Surat Mosmor</i> , 1998	<i>Görünmeyen</i> , 2010
<i>Timbuktu</i> , 1999	<i>Sunset Park</i> , 2011
<i>Cebi Delik</i> , 1999	<i>Kış Günlüğü</i> , 2012
<i>Köşeye Kısırmak</i> , 2000	

PAUL AUSTER, 1947 yılında ABD'nin New Jersey eyaletinde, Newark'ta doğdu. Daha 12 yaşındayken, önemli bir çevirmen olan amcasının kitaplarını okuyarak edebiyata büyük bir ilgi duymaya başladı. Columbia Üniversitesi'nde Fransız, İngiliz ve İtalyan edebiyatı okuduktan sonra dört yıl kadar Fransa'da yaşadı, Fransız yazarlardan çeviriler yaptı. XX. yüzyıl Fransız şiiri üstüne önemli bir antoloji hazırladı. İlk kez 1987'de *New York Üçlemesi* adlı yapıtıyla büyük ilgi gördü. Daha sonra *Ay Sarayı*, *Kehanet Gecesi*, *Köşeye Kısırmak*, *Son Şeyler Ülkesinde*, *Leviathan*, *Şans Müziği*, *Timbuktu*, *Yanılsamalar Kitabı*, *Yükseklik Korkusu*, *Brooklyn Çılgınlıkları*, *Yazı Odasında Yolculuklar*, *Karanlıktaki Adam* ve *Sunset Park* adlı romanları, *Yalnızlığın Keşfi* adlı anı-romanı, *Kırmızı Defter* adlı öykü kitabı birbirini izledi. Auster, eşi yazar Siri Hustvedt ve iki çocuğuyla birlikte New York, Brooklyn'de oturuyor.

GÖKÇENUR Ç., İstanbul'da doğdu. Çocukluğu çeşitli kentler arasında mekik dokuyarak geçti. İstanbul Teknik Üniversitesi, Elektrik Mühendisliği'ni bitirdi. İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'nde yüksek lisans yaptı. Şiirleri ve çevirileri 1990 yılından bugüne, *Atika*, *Başka*, *Ç.N.*, *E Edebiyat*, *Edebiyat ve Eleştiri*, *İblis*, *İnsan*, *Mavi Liman*, *Özgür Edebiyat*, *Poetik'us*, *Sözcükler*, *Şiir'lik*, *Şiir Oku*, *Üç Nokta*, *Yasak Meyve*, *Yeni Biçem* dergilerinde yer aldı. *Ç.N.* adlı çeviri dergisi yayın kuruluşu içinde yer aldı. Yitik Ülke Yayınları arasında 2006 yılında yayımlanan *Her Kitabın El Kitabı* adlı bir şiir kitabı bulunmaktadır.

İçindekiler

Dünya kafamın içinde, bedenim dünyada / Gökçenur Ç	13
DUVAR YAZISI (1971-1975)	
Beyaz Geceler	17
Dizey ve Düş	18
Batını	19
Çarpıntı	20
Yazıcı	21
Koro	22
Boylam.....	23
Lackawanna	24
Tutulma. Yansımalar	25
Karar: Aşılmaz Uzaklıkların Ardından	26
Son Azık	27
Dingin Yaşam	28
Eski Gölgeler.....	29
Prizma....	30
Duvar Yazısı	31
Ekim'in Açıklaması	32
Ahit	33

Gölge Gölgeye	35
Hiyeroglif	36
Beyaz	37
Çevren	38
Güney	39
Çobanlı	40
Kundakçı.	41
Ateş Sözcükleri	42
Lapsaryan.....	43
Yazın Sonu	44
Herakleitosçu	45
Kör Yazısı	46
Bir Deniz Kazasından Kurtarılan Şeyler	47
Gözün Özgeçmişi	48
Tüm Ruhlar	49
GÖZDEN KAYBOLUŞLAR (1975)	
1	53
2	54
3	55
4	56
5	57
6	58
7	59
BETİMLEMELER (1976)	
1	63
2	64
3	65
4	66
5	67

SOĞUKTAN PARÇALAR (1976-1977)

Kuzey Işıkları	71
Ev Hatırası	72
At Sürmek Doğuya	73
Güneş Saati	74
Soğğun Bir Parçası.....	75
Sabah Şarkısı.....	76
İspat	77
Apaçık.....	78
Göktaş	79
Kan Nakli.....	80
Sibiryalı.....	81
Ters Ayna	82
Mahrem	83
Peşine Düştüğüm	84

ESİNLE YÜZLEŞMEK (1978-1979)

Amentü.....	87
Şimdiki Zaman Kipinde Ölünün Kısa Yaşamöyküsü.....	88
Anlatı.....	89
S.A. 1911-1979	90
Bir Tanım Arayışı.....	91
Çizgiler Arasında.....	94
Kendi Anıma.....	95
Temel İlkeler	96
Esinle Yüzleşmek.....	97

Dünya kafamın içinde, bedenim dünyada

Sevgili Celâl Üster, Paul Auster'ın şiirlerini çevirmemi teklif ettiğinde doğrusu şaşırdım. Daha önce kendimi çevirmen olarak hiç düşünmemiştim. Evet, birçok şairden çeviriler yapıyor, bunları dergilerde yayımlıyordum, ama bu çabam okuduğum ve sevdiğim şiirleri Türkçede de okuyabilmek ve paylaşabilmek hevesinden öte değildi. Sevdiğim için çevirdiğim şiirlerin dışında hiçbir şiiri çevirmemişim. Bu nedenle, bir karar vermeden önce şiirleri okumak isterim, dedim. Paul Auster şiirleri ile daha önce yayımlanan çevirileri üzerinden kurduğum ilişki çok istek uyandırıcı değildi. Şiirleri okuduktan hemen sonra ise bunun keyifli bir uğraş olacağını düşündüm. Paul Auster'ın şiirleri bütün zorlayıcılıklarına rağmen okuru içine çeken, şairin yollara bıraktığı izleri takip etmeye özendirilen ve bilgece söyleyişinin ardında dünyaya, dile ve şiire ilişkin önemli bir gizin çözümüne ilişkin bir vaat barındıran şiirlerdi. Hevesle işe giriştim. İlk çevirileri büyük bir hızla yapıp tamamladığımı, tamamladığımı sandığımı söylemeliyim.

Ancak ikinci okumada Auster'ın şiirinin de romanları gibi çakışan katmanlardan oluştuğunu fark ettim. Paul Auster'ın şiiri dilin kullanım olanaklarını olabildiğince zorlayan, çok anlamlı sözcükler ve Kutsal Kitap mitolojisine yoğun göndermelerle analogiler kuran bir yapıya sahipti. Çok anlamlı birden çok sözcüğün şiir içindeki kullanımı şiirin bir katmanda bir şey söylerken diğerinde bambaşka bir şey söylemesine neden olabiliyordu. Bu çok anlamlılık seçenekleri içinde uzun zaman doğru bileşimi bulmaya çabaladım. Ancak vardığım nokta bu-

nun imkânsızlığı ile beyhudeliği arasında bir yer oldu. Auster olası anlamların tümünü birden kastettiye bile bunun çevirisinin imkânsız olacağı bilgisinin yanı sıra olası anlamlardan hangisini düşündüğünü gerçekten bilmenin imkânsızlığı arasında kendi tercihlerimi kullanmaya karar verdim. Bu tercihlerin olası seçenekler arasında Türkçe şiir okuma ve Türk şiir okurunun çağrışım dizgeleri öncelenerek yapıldığını belirtmem gerekir.

Elbette şiirler için farklı anlam katmanlarının tercih edildiği alternatif çeviriler yapmak da alternatiflerden biriydi. Bir diğeri de şiirleri dipnotlara ve açıklamalara boğarak şiirin olası anlamlarının tümünü Türkçede okura taşımaktı. Sonuç olarak bu çabaların okuru daha geniş bir anlam bütünlüğüne taşıyacağı kesin olmakla birlikte şiir okuma zevkinden mahrum edeceği de açıktı. Bu nedenle katmanlar arasında gezinmektense şiirlerin içinde tutarlı bir anlam katmanını seçmeye ve çeviride bu katmanı temel edinmeye çalıştım.

Şiir okurları için önlerinde çetin bir ceviz var. Zira Auster şiirinin odaklandığı temel izleklerden biri de dil. Auster'da sözlerden önce deneyim ve algı durmaktadır. Dil ise algılarımızı anlamaya ve deneyimlerimizi sınıflandırmaya yönelik bir araç, deneyimlerin bir ortalamasıdır. Bu nedenle algılarımızın sınırlılığı dilin sınırlılığına neden olur. Belki de bu yüzden Paul Auster şiirler boyunca sürekli olarak algının sınırlarını olabildiğince genişleterek dilin sınırlarını genişletmeye çalışır. Modern şiire göre tersinir olan bu denklem Auster için bir ahlak sorunudur. Auster'a göre insanlığın çöküşünün nedeni dilin deneye hükmetmesi, dünyanın sözcüklere gömülmesidir.

Paul Auster romanlarının sadık okurları içinse bu şiirlerin önemli bir keşif olacağını düşünüyorum. Zira Auster, "Düzyazı, kamera elinizde bir film çekmekse, şiir fotoğraf çekmektir," diyor. Bu durum romanların dünyasında kameranın peşinden koşturan okurlarına biraz durup soluklanma ve kameranın kadrajına girmeyen manzaralara bakma fırsatı verecektir.

GÖKÇENUR Ç.

Ocak 2008

Duvar Yazısı

(1971-1975)

BEYAZ GECELER

Burada kimse yok
ve beden der her ne söylediyse
söylenmedi aslında. Kimse
bir beden değildir sadece ve beden
ne dediğini senden başka
kimse duymaz.

Kar yağışı, gece. Bir cinayetin
ezberden yinelenmesi
ağaçların arasında. Bir kalem
dolaşır dünyada: ne bulacağını
bilmez artık ve çoktan yitmiştir
kalemi tutan el.

Yine de yazar.

Başlangıçta
ağaçların arasından bir beden
yürüyüp gelmişti geceden
diye yazar. Yazar beden beyazlığı
dünyanın rengidir diye. O dünyadır
ve dünya, yazar her şey sessizlik rengindedir diye.

Artık yokum burada. Söylediğimi
söylediğin şeyleri hiç söylemedim.
Ve şimdi beden hiçbir şeyin
ölmediği bir yerdir. Bilirsin ki her gece
ağaçların sessizliğinden
yürür gelir sana sesim.

DİZEY VE DÜŞ

Sessizce geri çekilir
şeyler her gece:
kış boyunca yer altında solurlar:
kuyunun sözcükleri
anlatır avlanmış ışığı,
derenin ninnisini
ve o derin yarığı.

Geçip gidersin.
Korku ve bellek arasındaki
ayak seslerinin akiğı
çocukluğunun tozlarında
kızıla dönüşür.

Susuzluk: ve koma: ve yaprak-
artık bilinmeyen
bir şeyin boşluğunda: bedenime gömülmüş
imzasız bir ileti.

İpe asılı
beyaz çarşaf.
bahçede
ezilmiş pelinler.

Yıkıntılardan yükselen
nane kokusu.

BATINI

Kucaklanmış beden
bütünüyle başka ve bir.
Ve buradaki her şey, söylenecek
son şey sanki: ölümle evli
bir sözcüğün sesi ve yaşam,
içimde gözden kaybolmaya
zorlayan şey beni.

Panjurlar kapalı. Geçmiş benliğin
tozu, benim doldurmadığım
uzamı boşaltan. Odanın
köşesinde genişleyen ışık,
odadaki her şeyin
taşındığı yerde.

Gece yinelenir. Bir ses anlatır bana
küçük şeyleri.
Anlatmaz bile – sadece söyler isimlerini.
Ve isimlerin olmadığı yerde–
anlatır taşları. Keçilerin tıkırtıları
tırmanıyor öğlenin
köylerine. Bir bokböceği
yok olmuş
kendi pisliğinin içinde ve ötede
mor keleklerin sürüsü.

Sözcüklerin imkânsızlığında,
söylenmemiş sözcüklerin
nefes kesiciliğinde
buluyorum kendimi.

ÇARPINTI

Bu geri çekilen şey
günün öte yanında
yanımıza yanaşacak.

Güz: ışığın yediği
bir yaprak: ve bitkilerin
yeşil gözlerini dikip
bize bakışları.
Dünyanın durmadığı bu yerde,
biz de, bu ışığa dönüşeceğiz,
yaprak şeklinde
ışık
ölürken bile.

Günün açlığına açılan göz.
Hiç olmadığımız bir yerde
olacağız. Bir ağaç
kök salacak içimizde
ve yükselecek
sözlerimizin ışığıyla.

Gün önümüzde duracak.
Gün peşimizden gelecek
günün içlerine doğru.

YAZICI

O ad

hiç çıkmadı ağzından: kendi kendine konuşarak
yeni bir beden yarattı kendine:
yeniden Babil'de buldu kendini.

Yazılmıştı.

Gözlerinden dökülen çiçekler
bir yabancının ağzında açar.
Yutkunmak açlıkla uyaklıdır
ve ayrılmaz yumurtasından.

Bulur çıkarır
paçavralar arasından

elinde kışın delik deşik ettiği
küçük kara
bir bayrak tutacak
o öksüz çocuğu.

İlkyaz geldiğinde
penceresinin altında
yüz beyaz taşın
öfkeli alevçiçeklerine
dönüştüğünü duyar.

KORO

Taşların yanında kişner,
düşünde, eşkin atlarla geçerken
yoncaların işgal ettiği
savaşçı tarladan:

dünyanın küçük bir parçası,
bir kez daha bize doğru
yavaş yavaş ilerleyen, bir çığlıkla
parçalanmış,
keskin düdük sesi,
senin, at üstünde kalkan
mızrak dövüşü yapan, n on kat,
kâfir
ğünde.

Yavaş
daldırı marmagını
sesimin gi
yaraya.

BOYLAM

Karanlığı raspalayan,
eğik ışıklar altında
yaz boyunca kumullar yaratan eller:
taşların ufalanıyor
yeniden yanında yatmak için.

Seffaf bir perde, kuzgunun gözkapağı,
yaban güllerinin cehenneminde kızarmış
erkenci bir yıldız,
sabaha karşı uyandırıyor seni, cahil, saf,
insan adlarıyla dolduruyor
gölgeni.

Öyle uyaklı Derin keder.
Şu acıkta.

LACKAWANNA¹

Gevşek raylar, paslı
anılar: artık taşınmayacak kadar ağır,
bir kez daha makas değiştiren
geçmek için senin bronz dünyana. Göz
görür görmek
istemediği şeyleri: göz her zaman reddetmeyi
reddetmek zorunda.

Gün-tün eşitliğinin
filizlenen buzlarında: bir adın olacak,
hepsi bu. Sana karşı her eylem
küçülecek tohumun
kızıl boşluğuna sığacak kadar,
sıcaklığın, gözünü diktiği ışıltılı imge
yeniden
zorla açacak kendi yolunu.

1. Delaware-Lackawanna: Amerika'da Pennsylvania yataklarından kömür taşımak üzere yapılmış bir demiryolu hattı. (Ç.N.)

TUTULMA. YANSIMALAR

Sen benim yokluğumdun.
Nerde soluk alsam orada,
buraya dönüş
yolunu tarif eden
bir sözcüğün içinde uzanmış buldun beni.

Sessizlik,
gizlice gezilen mezbahalarda
ve bir yeteneğin iliğinde, bir fahişenin aceleciliğinde--
benim için bir
yatağa dönüşen
açlıkta

sanki tesadüfen
keşfettiğim
Ezekiel'in gazabı gibi, "yaşam"
ve "evet" dedi bize "kanın hâlâ
damarlarında akarken yaşa" ancak böylece
yaklaşabilirsin bana--

sanki bir yerde,
bir buz kayası görünür, döl gibi
beyaz, ateş tümcecikleriyle
birlikte
dudaklarından damlayan.

KARAR: AŞILMAZ UZAKLIKLARIN ARDINDAN

Zakkum ve gül. Sinekkuşunun
şahinin gölgesinde uçtuğu bir dünyada
öteki göğün kalıntıları
ve her duvarda,
Agustos'un dünyasına açılan bir kapı,
bu güneş surlarını çatlatan bir taş gibi.

Dağlar ve dağların ardında
kentin
ışıkları. Işığın öte yanında
uzanan kent.

Heriz
düş görmediğimizi. 1
saatlerinde uyanır,
uyumaz üstümüzde dikilen
boyunca. Y

SON AZIK

Taşları suçlamayacaksın
ya da artık taşların ötesindeki
benliğini beklemeyeceksin ve diyeceksin
yüzüm bir taş
dönüş neden önce
yas tutmazdım taşlar için.
Önünde
ve arkanda, karanlıkta
duracak günle birlikte hareket eden, nerdeyse
bu solukta içi... çoktiğin bir şev. Yaşamın
bu istek ülkesine acı... haccından
başka bir şey değilmiş gibi
zincirin, seni sesine kapatan
ve... ara aş
eki... n
uzaklıklarına götürecek,
arın... yaşıyor olmanın
alın...

DİNGİN YAŞAM

Kar, beyazlığın
en derin madeninde
bir anı, adımlarını
ekler kayboluşa.

Sonsuza dek,
amaçsızca yürürdüm seninle.

ESKİ GÖLGELER

Seni soluyorum.
Yokluğumla avutuyorum seni.
Işığın kardeşliğiyle
uyuşturuyorum seni.
Yıkımın kalıntılarıyla
emziriyorum seni.

Gökyüzü, göçebe bir yıldız
iğneliyor göğsüme. Bir tanık
gibi görüyorum rüzgârı,
uzaklarda
meşelerin labirentinde kaybolmuş,
bir kule gibi yükselen gece.

Acının eşiğinde
işkence ediyorum sana.
Gücünü sağıyorum.
Sana meydan okuyorum,
Sana tapıyorum
hiçliğe tapar gibi,
hiç kimseye.

Çaresiz ve en sert
ardılına dönüşüyorum senin.

PRIZMA

Yeryüzü zamanı, taşlar
toprağın boşluklarını
işaretler, ekime elverişli
gökyüzü evden uzakta dolaşır,
dikenli tel ve yol
silinir. Ciğerlerimizde yanan
ateşin kustuğu sümer tohumu
bir billurda çiçek açar, kızıl soluğumuz
ışınlarımızı kırarak
çoğaltır bizi. Artık hiç
tanıyamayacağız kendimizi.
Işık çizgeleri arasında
devinen ışık gibi
adımız'ölüm olacak bazı,
çiçek açacağız biz de,
böyle söndürülmez
ateşlerin içinde bile.

DUVAR YAZISI

Hiçlikten az hiçlik.

Hiçlikten
gelen gecede,
hiç gelmeyen gece
ve hiç kimse için.

Ve beyazlığın eşiğinde duran şey,
görünmezdir
bu sözleri söyleyen kişiye.

Ya da bir sözcük.

Hiçlikten gelen,
hiç gelmeyen birinin
gecesinde.

Ya da beyazlığı
duvara kazınmış
bir sözcüğün.

EKİM'İN AÇIKLAMASI

Taşlarımızın sıcaklığıyla baltalanmış
düşsel meşeler kanlar içinde dikiliyor
göğün kuzeyinde–
kızaran üzüm bağının
üstünde büyüyen
suçlu hava. Soluduğumuz,
esriklikten bile ötede, bir saksagan
yön değiştirir gölgemizin üstünde.

Senin için sıkıca tuttuğum
kederli kuruşların hatrına
gel.

AHİT

Gözlerin izdihamı, sonsuz kalabalık,
gömülmüş ağtabakanın derinliğine:
büyük ve imgesiz birinin imgesi,
yürekten bağlandığımız,
bir sandal iskeleye bağlanır gibi.

Peygamberdevesi gibi ansızın saldıran, biz,
ücretli işçiler, yıkıntıların ve kara ardıçların
arasında diri,
böldük yanımızda getirdiğimiz katıksız ekmeğimizi,
biz körlüğün içinde gezinen
adımlardık ve sonradan öğrendik
hiçlikle birlikte
kendimizi de içimize çekmeyi.

Kaybolmuş bir şey
bulunmuş bir şeye
dönüştü.
Tüm bu burgaçların
kaldırdığı tozun arasında ardına düşülen
bir ad,
hiç söylenmedi yüksek sesle, hiç açıklamadı anlamını.
Dağ, ağrısı mağarasına kadar
bir avcı gibi izini süren
bir hayvanın
iziydi.

Tüm gece
çığlığının iç duvarlarına
körler alfabesiyle
tersten kazınmış şeyleri okudum,
bin yıl seherinde, dili tutulmanın eşiğinde
yeniden tırmandım
içine, tüm kemiklerimin
kalbimi parçalayana kadar bir davul
gibi çaldığı yere.

GÖLGE GÖLGEYE

Akşamın alnacının karşısında:
gölgeler, ateş ve sessizlik.
Sessizlik bile değil, sessizliğin ateşi-
bir soluğun yere serdiği
gölge.

Bu sessizlik duvarından geçmek için
geride bırakmalıyım kendimi.

HIYEROGLİF

Duvarların dili.
Ya da son bir sözcük-
kesilmiş
şeylerin görünebilirliğinden.

1 Mayıs. Süleyman'ın Mührü'nün
başkalaşımı
taşın içinde. Söylenmiş yolun
adil hükmü, tohumların, çiçektozlarının
burgacında çözülen. Ortaya
çıkma, Cennet. Seni düşleyenlerin
yitik ağızlarında
kal.

Gök gürültüsünün ve dikenlerin üstünde: havanın
gizli silahları
şimşegin devediken ve sürülmüş
ama ekilmemiş bir tarla gibi duran
göğün sessizliği altında. İbrani kanı. Ya da
bedenimi bir toprak
imgesine dönüştüren şey.

Bu bıçak
boğazına dayadığım.

BEYAZ

Boğulan biri için
bu sayfa: bir
şişenin içinde
denize atılmış gibi.

Bu yüzden gökyüzü gibi
dünyanın düş gemisine binerken bile
dünyanın bir yankısı
ona doğru yelken açmış olabilir,
yağmurun anılarıyla yüklü bir gemi,
denize yağın yağmurun sesi.

Bu yüzden
yine de bir haber alacak o,
dağların dorukları
dalgalara gömülürken
ve kırk gün,
kırk gecedir
hiçbir güvercin geri dönmemişken.

ÇEVREN

Kendini uzaklara adıyorsun,
ısınmak için
kendini yakıyorsun,
tepeleri sapsarı katırtırnaklarıyla kaplıyorsun.

Soluğum
parçalıyor seni. Seni
oluşturan yığında
bir taneciğim ben
senin almaşık göğünde

uçuşan küller,
sabahın maviliğini
oyup çıkardığım mavilikte.

Ve ciğerlerimizde
yarısı söylenmemiş sözler
birleşen ateşin artan isteği,
ve bizi taşıyacak sözcükler
bizden uzakta şimdi-

burada katı toprağın
bize saldırdığı ve rüzgârın
elinden aldığı tığı fırlattığı.

GÜNEY

Yontulmuş yazısı silinene kadar-:
tunç yürek ve gök-
yavaş yavaş sertleşen
kışımızın kalıbı.

Unutma bunu
benim düşgörmez sevgilim,
ben de kardan
önce geldim bu dünyaya.

ÇOBANIL

Bataklığın iç bölgelerinde,
hizmet etmeyi bekleyen
küçük bir sözcük gibi,
her şey olduğundan
başkadır, bataklık
hâlâ bekler seni, sözcük
bir ıstındır ormanın derinliklerinde
taşıdığın, kökler bile ıştır
orada, ve hâlâ
köklerin arasında dolaşır sesin,
bu yüzden balta her indiğinde
sen de anlayacaksın yaşadığını.

KUNDAKÇI

Zaman bir çakmaktaşı. Dilsiz taşların ortasında
yüreklerimiz karşı karşıya,
gece boyunca ıslak
samanların arasında çürüyen
bir gemi enkazı gibiyiz biz.

Hiçbir şey kalmadı geri. Soğuk göz
bakar soğuğa,
bir yalım imgesi
ağzında direnen sözcüğü
yer gibi. Dünya
dünyaya bıraktıklarıdır,
yalnızca sensin dünya
bedenimin bir parçası
olduğu: bu yer
her şeyin yokluğu.

ATEŞ SÖZCÜKLERİ

Yön deęiřtirmiyorsun. Paralanıyorsun.
Duruyorsun.

Saatler koruyor seni–
obanpüsküllerinin arasından
on iki kez alan gong
senden daha sessiz, bir şey,
birinin azat ettiği bir şey,
adını kurtarıyor kömür olmaktan.

Bir kez daha duruyorsun
orada, güneş
düşünde
buz ve kaygı arasında.

Senin için bunca uzaęa geldim,
yankısı dönen bu ses
bana ait değil artık.

LAPSARYAN

Bu ısırik, açık toprak.
Dalların kişnediği çardak.
Sığ gece, birleşen
öğleyle.

Sana geleceğin kokusunda
çamura saplanmış
o sözcükten söz ediyorum.
Kürekle topladığımız
o meyveden.
Sözlerden söz ediyorum sana.

Humus renkleri. Çatlaklara gömülmüş
insan kadar. Günün rengârenk inayeti-
bir solukta parçalanan. Sığırcıkların yolu,
yılanların izi, tohumlar. Alevlerin kılıçları.
Yanan şeyler
sürgüne gönderilmiş.
Seninle birlikte.
Senin.

Bana ulaşan sestem
bir adam çıkıp gitti.
Gözden kayboldu.
Seni öldüren,
bir meyve gibi olgunlaşan
dünyayı yedi
ve seni öldürdü.

Kendini bakışların
dünyayı mülk edindiği
o korkunç yerde dururken buldu.

YAZIN SONU

Kuzeyyeli taşkını ve gecenin tamamı
serbest bırakılmış, gözün fırtınalı saatlerinde.
Kemiklerimiz – kırık hevesimiz, kanımızda sürüklenen
taşlara karşı koyan: dilin
helyum yüksekliklerinde baş dönmesi.

Yarın: katırtırnaklarıyla
kireçlenmiş dağ yolu. Kayaların
yarıklarında güneş. Yokluk.
Sonsuza dek nefesimizi
tutabilirmişiz gibi.

Söz verilmiş topraklar yok.

HERAKLEİTOSÇU

Tüm toprak bitkilere
anlatılabilir, tüm hava
kesintisizce
benliklerimizin yeşil
ânına taşınırken
göğün safrası is ve
dünyanın ateşini tutuşturan kış anlatılabilir.
Bizim adımıza
konuşulduğunu biliyoruz. Ve biliyoruz
dünya asla teslim olmayacak
bizi içine alacak kadar
küçük bir sözcüğe. Doğru sözcük
havadan oluşur ve derin benzerliğimizin
yeşil közünde, bizi korkutur
ama yaşam doludur. Bu yüzden
olmadığımız her şeyle
adlandırılacaktır. Ve kendini
söylenmemiş bir
sözde gören
dünyadan korkmanın
ne demek olduğunu anlayacaktır,
doğru ölçüsünü bulmak için kendinin.

KÖR YAZISI

Dünyanın okunabilirliği, kemikleri
örten saydam deri,
ansızın yön değiştiren kuş tüyleri ve
mağdur gökyüzünde
artık okunmayan
mutluluk bulutları.

“Bu yolda ilerlerken durursan,
o andan itibaren gözden
kaybolur yol.”

Ve sonradan anlarsın,
ikimiz diye bir şey olduğunu,
anlarsın göğün
teninden bunu, bir sözcüğün
çılgınca büyüdüğü
bir yer bulduğumu.

Dokuz daha karanlık ay, seninkiyle
kesişen ıdıklı yollar açtı ağızım.
Dokuz daha derin yaşam, ıgılık
hiç değışmedi.

BİR DENİZ KAZASINDAN KURTARILAN ŞEYLER

Kül adam ve kül kadının
buluşması. Göğün solgun merkezi
çiçeğe kadar yusyuvarlak büyüdü,
onları gördüğüm,
turba tepesinin
üstünde. Mayıs yeşili: söylenen
şeyleri gözler de duyuyordu.
Kar tanelerine karışan sözcükler
ağzı suçlamadı. Benden esirgedikleri
şarabı içtim. Belki de senin durduğun
yerin yanında durdum.
Sürükleyerek götürdüm
evdeki her şeyi öteki dünyaya.

GÖZÜN ÖZGEÇMİŞİ

Soğukta köklenmiş,
ısıttığı her şeyin
içinde yiten
bu ışığa doğru gelişen
görünmez şeyler.
Hiçbir şey bitmez. Saat var olduğumuz
saatin başına döner: orada hiçbir şey
yokmuş gibi. Ve görebiliyorsam hiçliği
bu hiçlik değildir artık.

Yazın sınırında
ve sıcaklığında: mavi gök, mor tepeler.
Ölümden kurtulan uzaklık.
Gökten yapılmış bir ev ve
havada hava akımları.

Bu taşlar gibi
ufalanıp dönen toprağa.
Sesimin sedası gibi
ağzında.

TÜM RUHLAR

Yazarı bilinmeyen bir kitap ve buz sahrası: Ekim
bilinen tek adıyla, ölüm: dans eder
çapanın ve sabanın
kesilen konuşmasında,
bunaltının saçaklarının
altında – bu
çekice-tapan
kusmuk-şeyler
atılır
kan kuşağına.

Karanlık bir sıvı aktarımı,
üretilmiş barış, katliamın
aşımı.

Yaşama eşittir yaşam.

Gözden Kayboluşlar
(1975)

Yalnızlık yüzünden, yeniden başlar–

son kez soluk
alıyormuş gibi

ve bu yüzden şimdi

ilk kez soluk alıyordur
tekilliğin
kavrayışının ötesinde.

Canlıdır, bu yüzden
gözlerinin dipsiz kuyularında
boğulan bir şeyden başkası değildir,

ve gördüğü şeylerin hepsi
olmadığı şeylerdir: bir kent

şifresi çözülmemiş olaylarla dolu,

ve bu yüzden taşların dili,
yaşamı boyunca bildiği gibi
bir taş
bir taşa razı olacaktır

bir duvar oluşturmak için

ve tüm bu taşlar
tekil bileşenlerin büyük

toplamını oluşturacaktır.

O bir duvar. Ve duvar ölümdür.

Mutsuzluğun
okunaksız elyazısı, imgesinde

ve ardıl imgesinde yaşamın–

ve buradakilerin çoğu
hiç doğmadıkları halde
kendilerini doğurmak için

konuşacaklar.

Bu yerin sözlerini öğrenecek o.
Öğrenecek dilini tutmayı.

Bu yüzden insan: onun için bir sıra.

Kendi kendini söylemiş bir sözcüğü
izleyen sessizliği duymak. Dünya

imgesinden biçimlenen

küçük taşların mırıltısı,
ve kendilerini
boşluğa söyleyen sestem

başka bir şey olmamak için konuşanlar.

Ve anlatacaktır bu boşlukta
gördüğü her şeyi, anlatacaktır
mutlak duvara
kendisinden önce var olan:

ve bu yüzden, orada bir ses olacaktır
kendi sesi de olsa.

Konuşmasına rağmen.

Konuştugu için.

Onlar halktır – ve burdadırlar:

o her taşı sayar ama kendini hariç tutar,

kendini

kendinden ayıran bu boşlukta

o da ilk kez

soluk almaya başlayabilirmiş gibi.

Duvar bir sözcük olduğu için. Ve duvarda
bir sözcük olarak saymadığı
tek bir taş yoktur.

Bu yüzden yeniden soluk almaya başlar
ve soluk almaya başladığı her an

başka türlü bir zaman hiç
olmamış gibi hisseder – yaşadığı zamanlarda
olmadığı her şeyde

kendini bulabilirmiş gibi.

Bu yüzden neyi solusa
zamandır. Ve bilir
yaşarsa,

sadece yaşayan

ve onsuz da yaşayacak
şeylerin içinde yaşayacaktır.

Duvarın yüzünde–

sezer bireylerin
zalim özünü–
korkunç toplamını.

Bu hiçliktir.
Ve onun olduğu tek şeydir.
Ve eğer hiçlik olacaksa, bırakın başlasın
kendini bulduğu yerde, herkes gibi

öğrensın bu yerin sözlerini.

Ona göre, o da
kendinden önce gelen sözcüğün
sessizliğinde yaşıyor.

Ve gördüğü her şeyle
konuşacak–

ölene kadar
taşları saymanın
körleştiriciliği,

sanki konuşmaktan başka
bir nedeni varmış gibi.

Bu yüzden, Ben der,
ve kendini
taşlardan değil

hiçlik olanlardan sayar

ve kendisi bir hiçlik olduğu için
konuşabilir. Ki bu demektir ki
kaçmanın bir yolu yok

gözün yarattığı
dünyadan.
Ve olsa da olmasa da diyecektir;

kaçmanın bir yolu yok.

Yalnızdır. Ve soluk almaya başladığı andan itibaren

hiçbir yerdedir. Coğul ölüm, tekiliğin

dişlerinin arasında doğar,

ve o sözcük bir duvar örür

yaşamın

en derindeki taşından.

Söylediği şeylere göre hiçbir şey

değildir o—

ve kendim yerine

ben der, sanki oymuş gibi, o da,

yaşamaya başlar diğerlerinin arasında

söylediği hiçbir şey olmayan. Sözcüklerin

kendiliğini yok etmeyen hiçbir konuya

izin vermeyen korkunç kent ve ağzına göre.

Bu yüzden halk vardır

ve halk bir duvarın

taşları biçiminde yaşar

Ve o soluk almaya başlayacaktır

öğrenecektir buradan başka

gidecek yer olmadığını.

Bu yüzden yeniden başlar

son kez başlar gibi
soluk almaya.

Orada zaman yoktur. Ve başlayan şey
zamanın sonudur.

Betimlemeler

(1976)

Yollarda sıtma ağaçları: solgun göğün
artığı titrer gırtlığımda. Çakıl
döşeli yol boyunca tekdüze sesler, yazın iğnesiz arısı

senin adımlarını
bile boğan uzun otlar.

Işığın sonsuz sıkıntısı.
Ve her yitik şey – hiç olmamış bir şeyin
anısı. Tepeler. Erişilmez
tepeler
yitmiş, belleğin ısıltısında.

Hâlâ doğmayı bekleyen şeyler

bundan ibaretmiş gibi. Görüldüğünde ölümsüz
artık gözün, sıcaklığın gürültüsüne açıldığı

yerde: bir eşekarısı, bir devedikeni

dikenli telde sallanan.

Sen orada kalan ve
orada olmayan. Kuzeyli bir sözcük, saçılmış
imgesiz bir dünyanın

beyaz zamanına–

eşsiz bir sözcük gibi

rüzgârın söylediği ve yok ettiği.

Tan. Engin, çamursu ışık.
Şafakta bulutların sıra çanları ve sisin iskelesine
bağlanmış görünmez

sandallar. Ordalarsa

görünmezler demektir.

Soğuktan Parçalar
(1976-1977)

KUZEY IŞIKLARI

Bunlar dünyayı yaşatan sözcükler değil.
Ve bunları söylemek
kaybolmaktır

dünyada. Toprağın üstünde
kabaran ulaşılmaz ışık tutuşturur
açık gözün

kısacık mucizesini-

ve gün ateş yaprakları gibi
saçılır tutkunun yalın diliyle

dünyayı tüketen

Ekim'in
ilk soğuk rüzgârında.

EV HATIRASI

Gerçek Kuzey. Vincent'ın kuzeyi.
Bir an görünen

yokülkesi ışığın. Ve dünyanın çatlaklarında
yıldız rüzgârlarının gazabıyla
yanan çivit mavi tarlalar.

Nedir kilitli kalan
sahibin olan gözlerinde
hâlâ bir
ev imgesi sunan: boş bir sandalyenin
kurduğu barikat ve bir baba, kayıp,
dürüstlüğünün kül kabında
hâlâ çiçek açan.

Gözlerini kapayacaksın.
Senden önce uçan bir karganın gözlerinde
kendini geride bırakan
kendini göreceksin.

AT SÜRMEK DOĞUYA

Knut Hamsun için
keşfedilmemiş bir sözcük:

yoğrulmuş
Amerika'dan geri izini sürdüğü kanla, orada
güneşin ateşini beslediği bir lokomotifin çatısında
veremin¹ piştiği:

tamamıyla tanrısız
bir şeyle aramak için
çok uzak, yazılan şey
seni lanetlemeyecek
kendininkinden kötü
bir yazgıyla.

Açlıkla istiyorsun
dokunmanın yamaçlarının büyük ekmeğini
ve başlamayı, bir kez daha kırmayı,
dipsiz taşların alfabesini.

1. Tüketim diye de çevrilebilirdi. (Ç.N.)

GÜNEŞ SAATİ

Eylül güneşi, hilesiz. Günün ilk nefesiyle
yıkanmış
mor tarlalar. Bu ışığa
teslim olmayacaksın ya da gözlerini
kapamayacaksın
uykusuzluktan gözlerinde ufalanan ışığa.

Gerçeğin gökleri. Ve sen,
hareket eden diğer
her şey gibi. Tohumun dilbilgisi
ve havanın yüksüğü. Yarılmış
bulut ve solucan: Açık uçlu
bir tümce sustuğum anda
seni yutan.

Belki, sonra, hasadını
akciğerinde saklayan bir dünya,
nefesin bir hayatta kalma vesilesi.
Ve hiçlikse,
bırak hiçlik
gölgede yürüyen
bir gölge olsun, ilk taş
çarpıp yere serilecek bir beden,
öyleyse yürüyüp kendinden
uzaklaşırken bile, sana doğru
açlık çektiğini duyabilirsin,
saat başı boydan boya geçen
yaşamın üzüm bağlarını.

SOĞUĞUN BİR PARÇASI

Çünkü gözü bağlı ilerliyoruz
bizimle birlikte biten bir günde
ve çünkü gördük
soluğumuzun göğün aynasını
bulutlandırıldığını,
gök hiçbir şey
görmeyecek
terk ettiğimiz sözcüklerden başka:
ve kış bir olmuşluk bahçesine
dönüşmüş olacak.

Kendimizinkinden başka bir .
yaşamın ölülerine dönüşüyoruz biz.

SABAH ŞARKISI

Gök bile değil.
Göğün anısı ve
dünyanın maviliği
içine çektiğin.

Dünya
eksik dünya: kullanmadığın sözcüklerle
genişleyen göğün seni
örttüğünü izlemek – ve hiçbir şey
yitmiş olmayacak.

Ben senin derdinim,
duvarda bir yara izi gibi duran dert
çoğulluğun fırtınasında
kekeme rüzgârlara açılan – dünyaya verdiği
ikinci ad: sürgün
evinin odalarında.

Tan katlanır, atalarımızın
tanıklığı,
dökülen kül ve kavak.
Bu ateşten geçerek gelirim sana
gelme mevsiminin bir artığı gibi,
toz gibi, hava gibi,
hiçlik gibi gelirim sana
tedirgin etmeden seni.

Kimsenin soluk almadığı bu yerde
gölgelerimizin kesiştiğini duyuyoruz.

İSPAT

Çünkü konakladım ben
bu tarafsız bölgenin karşısında
bizi filizlenen
uzun kış buğdaylarının arasında,
öfkelerimizin bağlılığında,
bu adsız beyaz otların altında
sonsuza dek, ben: cehennemde bir çiçek,
gözlerimin oluşun ötesinde açılışını
anlatıyorum sana,
biricik olmanın ötesindeki varoluşumu
ve seni nasıl suçlamam
bu gizlilik hakkında, nasıl ispat etmem
artık yalnız olmadığımı,
artık
kendime yakın bile
değilim.

APAÇIK

Yıldırım makaraları boşanır
kış gecesi bölünürken: bir yıldızın
çektiği gök gürültüsü – sanki

yanan ruhun
iğne deliğinden geçmiş de
işlemeye başlamış
hiçliğin ipeğini.

GÖKTAŞI

Belleğin maden filizinin
bu gizli, doyumsuz kaynağında
bir kez daha
bizden uzaklaşıyor ışık
ve ev, sanki burada
demir atmış adlarımız bile
sessizliğin buzdan gemisi gibi,
burada ışık sürebilir toprağı ve
savurabilir aramızda uzanan yaşamı,
Babil'in asma bahçelerinden düşen
en küçük taşın tozunu.

KAN NAKLİ

Ocağın parlaklığı. Ya da yüksek
alyuvar
sıçraması–

ölüme adanmış
sözcüklerinin küfrü, yatıyor
kendi kanlarının içinde
açık kalbin
hâlâ israf ederek kanı.

Nabız–
ve sonra ne – (sonra
ne?) – bir yanardağ gibi patlar
vazgeçenlerin
pisliğini ve ateşini
anlamaya çalışan
getto sfenksinin
kafatasında. (Senin gibi, kanat çırpmadan
uçan bir kuş gibi hâlâ havada duruyor
onlar, hâlâ aç, hapsedilmişler
hiç kimseye ait olmayan bir bedenin midesinde,
hâlâ hissetmeye
zorluyorlar kendilerini):

sanki, günbatımıyla
gündoğumu arasındaki uzaklıkta
bir el
ruhunun parçalarını topladı
ve onu
dünyanın taşlarıyla
mayaladı.

SİBİRYALI

Kurt kızağıyla taşınan gölge
dörde bölünmüş ve yarı canlı
dikenli telin her dikeninde, şimdi
görüyorum seni,
karşıt kutup, bir pusula gibi yol gösteren
suç, seninle konuşuyorum
güney ormanlarının
yabandomuzları,
meşe koruları ve ladin fundalıkları,
kekik buğusu,
lavanta ve lavlar hakkında
duvarın çatlaklarından kusan, böylece yitiyor
karşı-sesin uzak cinayetlerin
soğuşunda, belki döner
buzdan bir mavnayla
taşıyarak bağışlamanın
tanımlanmaz yükünü.

TERS AYNA

Çırılçıplak izlenmiş
kuduz, karacam gözlerinle,
akkor bir öfkeyle ve kör gözlerini
sana dikerek havlıyor
ayna köpek:

Spinoza'nın tanrısı,
sözcüklerin sınırlarına takılıp düşen, eşçarpanlı,
dolaşır sürgünün¹
dönemeçli yollarında
cüret eder başka bir dünyaya.

1. MÖ 598/597'de Yahudilerin Babil'e sürülmesi kastediliyor. (Ç.N.)

MAHREM

Hatırla sen de benimle birlikte – o sözcüğü
ve karşı-sözcüğünü
tanıklığın: yumruğumdan
söken şafak: güneşin kirpiklerinin
kavradığı elim: karanlığın gergin uzamı
uykunun
masasına yazdığım.

Şimdi gelme
zamanı.
Benden almaya geldiğin
her şeyi şimdi al. Unutmayı
unutma. Toprak
doldur ceplerini ve mühürle
mağaramın ağzını.

Oradaydım,
düşledim ve
bir ateş düşünce
dönüştürdüm yaşamımı.

PEŞİNE DÜŞTÜĞÜM

Şiirden fazlası değil. Bir başına
şiir okumak gibi
bizi buraya geri getirdi.

Buraya gelmiştik ve hiç gelmemiştik buraya.
Başladığımız yere ulaşan yoldaydık
ve kaybolduk.

Işığın
sınırları yok ve dünya bize
şiir söyleyecek sözcük
bırakmıyor. Ayaklarımızın
altında ufalanan toprağın

kendi içinde bir ezgisi var ve bu taşların
üstünde yürümek
kendimizden başka hiçbir şey
duymamak demek.

Bu yüzden hiçliğin şiirini söylüyorum ben

burası geri dönmediğim
bir yermiş gibi–

ve dönersem: taşlardan
say beni: bir zamanlar
burada olduğumu unut.
İçimde yürüyen bu dünya

ulaşılmaz bir dünya.

Esinle Yüzleşmek

(1978-1979)

AMENTÜ

Sonsuzluğu dolduran

küçük şeyler. Bir kez olsun açıkça anlatalım
etrafımızı kuşatan,

sonsuzluğu dolduran küçük şeylerin
ışığında. Yoksa hiçbir şey
kaçamaz

karanlığın tuzağından, keşfederiz ki
bizi bizden az kılan
şeylerden ibaretiz.
Hiçbir şey dememek.

Hayatımız buna bağlı demek.

ŞİMDİKİ ZAMAN KİPİNDE ÖLÜNÜN KISA YAŞAMÖYKÜSÜ

Hepsi bir ona göre–
nerede başladığı

nerede bittiği. Yumurtanın akı,
gözünün akı:
kuşsütü der

sözcüklerimden
akan döl. Gözden kaybolan
göz için sadece olduğu şeye tutunur, artık burada
olduğundan çok değil orada, ama her yerde

her şeyde. Ne hiçbirini
hatırlıyor ne de

yazıyor birini. Sakınıyor
yaşayan şeylerin

yüreklerinden. Bekliyor.

Ve eğer başlarsa, bitecek,
bir kuşun ağzında açılmış gibi gözü

bir yerde olmaya hiç başlamamış gibi.

Konuşuyor uzaklardan
buradan daha uzak olmayan.

ANLATI

Çünkü olmakta olan tekrar olmayacak
ve çünkü olmuş olan
sonsuzda dek
tekrar tekrar olacak,

eskiden olduğumuz şeyiz sanki, her şey
içimizde değişti, dünya dediysek
dünya söylenmemiş bir şey olarak kalsın

diyeydi bu. Erken kış: çıplak
ağacın dallarında hâlâ dökülmemiş
sarı elmalar. Görünmez bir geyiğin
izleri ilk karın üstünde.

Sonra bir daha hiç dinmeyen kar.
Hiçbir şeyden pişman değiliz.
Bu ışığın altında, bu saf sessizlik ânında
durabilirmişiz gibi.

S.A. 1911-1979

Kayıptan. Aklı
yağmalayan çapulcu bir kayıptan – hatta aklın

kaybından. Başlamak bu düşünce ile: bir uyak

ya da bir neden olmadan. Sonra basitçe beklemek.
ilk sözcük son sözcükten sonra gelecekmiş gibi,
o kayıp sözcüğü bekleyerek

bir ömür geçirdikten sonra. Şu gerçekten başka
bir şey söylememek: insanlar ölür, dünya çöker,

sözcüklerin anlamı yoktur. Bu yüzden sadece
sözcüklere ihtiyaç duyarız.

Taş duvar. Taş yürek. Et ve kan.

Bunların hepsi kadar,
hatta daha fazlası.

BİR TANIM ARAYIŞI

(Bradley Walker Tomlin'in bir tablosu üstüne)

Bu, yaşamdan büyük eylemler çağında

olası
en küçük eylem

her zaman bir işarettir
nerdeyse görülmeden

geçip giden şeylere. Şenlik ateşini

kariştıran bir küçük yel, örneğin
geçen gün
kazayla bulduğum şey

bir müze duvarında. Neredeyse
hiçbir şey asılı değildi duvarda.
Birkaç beyaz fırça darbesi

öylesine atılmış siyah
ardalanın üstüne, küçük bir işareten fazlası değil

kendisinden fazla bir şey olmaya çalışan.
Şimdilik burada değil ve benim gözümde
asla dünyayı sadeleştirmeye
çalışan bir soruya dönüşmeyecek, ama
dünyaya girecek bir yer aramanın
bir yolu,
bir yolu bizi istemeyen – ama

kendimize ihtiyaç duyduğumuz
kadar ihtiyaç duyduğumuz
nesnelerin arasında
var olmanın. Sadece bir
an önce

zamanın hızla tükendiğini
ve artık bir çocuk sahibi olmak
istediğini söylüyordu
şurada duran güzel kadın. Her birimiz
içinde “küçük bir rüzgâr
şenlik ateşini karıştırdı”
sözcükleri geçen

bir şiir yazmalıyız dedik. O zamandan beri
hiçbir şey

daha anlamlı değil
bu sözcüklerin arasında var olan
bu küçük eylemden, neredeyse
hiçbir anlamı olmayan

sözcükleri
söylemeyi deneme eylemi. Mutlak sona dek
gözümün bana getirdiği şey neyse

eşiti olmak istiyorum onun
belki sonunda
kendimi serbest bıraktığımı

görebilirmişim gibi
neredeyse görünmez şeylerin
arasında

bizi kendi benliğimize taşıyan
ve tüm doğmamış çocukları

dünyaya.

ÇİZGİLER ARASINDA

Taşlar uzanıyor ıssızlığa
doğru ve avucunda
yol yazıyor.

Sonra ev, ev değil de
kutsanmış ve kutsanmamış
şeylerin arasındaki mesafe. Kim ki
erkek kardeşinin derisine bürünür
keder nedir anlayacak
yedi yıl boyunca, yedi yılı izleyen
yedinci yılın ardından.

Çocuklarını yarıya ayıracak.

Ve bir melek
güreşecek karanlıkta.

KENDİ ANIMA

Basitçe durdurulmak için.

Sözlerim bitmişken
başlayabilirmişim gibi, ben:
söyleyemediğim

bir sözcüğün sesi.

Bu dalgın bedene hayat getirmek için
fazla sessiz burası, sözcüklerin
davul sesleri

kaybolup gidiyor dünyanın genişliğinde
benimle birlikte, bunu bildiğim için
kendime rağmen

buradayım.

Burası dünyaymış gibi sanki.

TEMEL İLKELER

Bir gündeğumu imgesi olarak
gündeğumu ve kendi içine çöken
mutlak gök. Arı suyun

indirgenmez imgesi, ışıık sızdıran
gözenekleri dünyanın: sadece

ışıgın getirebileceğı bir verim, ve mutlak taşlar
yaşıyor

kendi imgelerinde.

Gerçeğı bükmenin tesellisi.

ESİNLE YÜZLEŞMEK¹

Mavi. Ve bu maviliğin içinde bir
yeşil hissi, göğü destekleyen
gri blokları bulutların, sanki
yağmurun ideasında
bir göz
benzeyebilirmiş gibi
dünyanın herhangi bir ânının
diline.

Gök adını verelim ona. Sonra
tanımlayalım
gördüğümüz şekilde,
bir şey değilmiş gibi
içinde kaybolduğumuz
bir şeyin düşünden başka. Böylece
hatırlamaya başlayabiliriz

sert toprağı, yıldızları yansıtan
taşları, rüzgârla gevşekçe
sallanan meşeleri, sonra
açıklarız en küçük tohuma kadar
üstümüzde büyüyen her şeyi,
sanki yazın en sessiz ânında yayılan

1. Kaynak metinde "Facing The Music" olan şiir adı "Müzikle Yüzleşmek" diye de çevrilebilirdi. (Ç.N.)

bu sonsuz ve doğaüstü yeşil
mavinin sayesinde olabilirmiş gibi. Tohum
açıklar bu bağlantıyı, dünyanın ve
göğün bu şans bolluğunun neresinde
patladığını tanımlar, ne gördüğümüzü

bilmeyişimizin
rastlantısal gücünü, tabii ki
bunu anlatmak,
anlamak demektir sözcüklerin
bizi nasıl yarı yolda bıraktığını,
hiçbir şeyin söylenişine
benzemediğini, bu sözcüklerin bile.
Yaz göğünde gözden kaybolan
yeşilin ve mavinin
adına konuşmak için
esin verildim.

Artık onu duymak
olanaksız. Dil bizden alıyor
nerede olduğumuzu ve görmemiz için
verilen bu şeylerin arasında
hiçbir yerde huzur bulamayız, her sözcüğe göre
başka bir yerdir burası, gözden daha hızlı
hareket eden bir şey, bir serçe gibi,
gökyüzünde döner
içinde bir evi olmayan. Sonra inanmam
bu sözcüklerin

size bir şey anlatabileceğine, ve hâlâ duyarım
bana doğru konuştuklarını,
istediğim şey
bu yalnızlıkmış gibi, bu mavi
ve bu yeşil, ve anlatmak bu mavinin
nasıl benim için yeşilin özüne dönüştüğünü,
ve görmekten öte, hissetmenizi isterim

gün boyu
içimde yaşayan
bu sözcüğü,

günün kendisinden başka bir şey
için hissetmediğim bu isteğin,
nasıl gözlerimin içinde
büyüdüğünü, oluştuğu sözcükten
daha güçlü olduğunu, başka hiçbir sözcük
olamazmış gibi

beni kırmadan
avucunda tutacak.

Yaşayan en ünlü Amerikalı yazarlardan biri olan Paul Auster, her romanıyla okurlarını farklı yaşamların tanığı kılarak, modern çağın nabzını tutuyor.

Paul Auster kendisini, *Duvar Yazısı*, *New York Üçlemesi*, *Yazı Odasında Yolculuklar*, *Ay Sarayı*, *Kış Günlüğü* gibi romanlarında satır aralarında tanık olduğumuz şiirsel duyarlılıkla tanıyan okuruna, bir şair olarak da hitap eder. Auster'in usta işi romanlarını biçimlendiren incelikli metafiziğin kaynağını, 1960'lardan 1980'lere uzanan dönemde yazılmış bu şiirlerde bulmak olasıdır. O yüzden, Auster'in şiirleri, tüm eserlerindeki yapıtaşlarını birbirine kaynaştırıyor. Onun romanlarındaki temel izleklerin izdüşümleri dizeleriyle içimize düşüyor.

Bir dönem Mallarmé, Breton, Soupault, Éluard, Desnos, Tzara, Char gibi Fransız şairlerden derinden etkilenmiş olan Auster, şiirlerinde, bilinç ile madde, dil ile yaşantı arasındaki ilişkilerin gizlerini arıyor, giderek varoluşun karmaşalarına, benlik ve aşkın gizemlerine uzanıyor; Amerikan şiirinde benzeri olmayan bir şiir evreni kuruyor, postmodern bilince dizeleriyle bir pencere açıyor.

ISBN 978-975-07-0913-

9 789750 7091